

We wijden opnieuw aandacht aan de bestuurbare EDO omdat daar als gevolg van de inmiddels beschikbaar gekomen modernere framematerialen alle aanleiding toe is. In samenwerking met Nop en Theo kwamen we tot deze verbeterde versie. Red.

Inleiding.

Het is alweer 9 jaar geleden dat ik voor het eerst met een EDO begon te vliegen, waarvan het dek en geraamte volledig uit kunststofmateriaal bestond. Het geraamte van het ontwerp werd geheel uit glasfiberbuis opgebouwd. (Zie VLIEGER 86/6). Die EDO heeft een formaat van 2,45 m x 1,4 m afgestemd op de toen verkrijgbare lengten glasfiberbuis en heeft een dek-oppervlak van $\pm 3,5 \text{ m}^2$. De nieuwe EDO heeft het formaat 2,41 x 1,41 m en heeft als frame een menging van RCF- en RF buizen.

De 17 toomlijnen met een gemiddelde lengte van 32 m houden hem in bedwang. Het EDO-dek is bijzonder gewild om er afbeeldingen of kleurmotieven op aan te brengen. Bijzonder fraai aan een EDO is het grote aantal toomlijnen, dat per rij parallel aan elkaar doorzadelt.

Verder is het aardige van deze EDO dat door het verdelen van de 17 toomlijnen in twee groepen de EDO beperkt bestuurbaar is geworden. Hij kan in verticale zin op elke gewenste hoogte stilgehouden worden en het publiek dat er dan vlak onder staat ziet de afbeelding vanaf zeer korte afstand. Dat vergt wel enige oefening. We hebben er jarenlang plezier aan beleefd en er werd zelfs een heel kunstproject geheten "KUNST & VLIEGWERK" (Engelse naam: THE HAGUE AIR GALLERY) bestaande uit 23 EDO's mee uitgerust. De EDO's werden door 21 Haagse kunstenaars beschilderd. In 1987 werd het Vliegerfeest

te Scheveningen er mee geopend. Menigmaal hebben de kunstobjecten laag boven het publiek gevlogen, waardoor de kunst en het publiek werden samengebracht.

Inmiddels is de EDO uitgerust met koolstofbuis RCF-strong en RCF. Het bereikte gewichtsverschil is aanzienlijk, te weten 300 gram. De stijfheid van het frame, dat van essentieel belang is bij het op en neer manoeuvreren, is zelfs groter geworden. Ook is daardoor het windbereik ruimer geworden, de EDO kan nu bij aanzienlijk minder wind vliegen.

Dit bleek tijdens een kunstmanifestatie in Engeland, waarbij met 16 van deze EDO's moest worden gevlogen. Deze vliegers waren beschilderd door Engelse kunstenaars, maar dat zijn geen vliegeraars! Samen met Theo Beerends heb ik de vliegers ter plekke opgebouwd. Nu nog het oplaten met 16 helpers en 16 vliegeraars bij 5 Beaufort zonder reservemateriaal!

Mede dank zij het Nederlandse EDO KITE TEAM (nogmaals bedankt jongens) slaagden we er in twee maal de 16 EDO's tegelijkertijd onder applaus in de lucht te krijgen.

Genoeg hierover. Ik zal de bouw van de EDO met het vernieuwde frame voor u beschrijven.

Benodigd materiaal.

- 2,50 m spinnakernylon 50 grams, 1,50 m breed.
- 5 liggers ϕ 6 mm RF-fiberbuis lengte 1,5 m
- 3 samengestelde staanders RCF-strong, 3 x ϕ 6 mm lengte 1,5 m en ■ 3 ϕ 6 mm lengte 1 m.
- 2 kruisstukken RCF-strong 4 x ϕ 8 mm lengte 1,5 m.
- 3 messing koppelbussen ϕ 6 mm
- 2 messing koppelbussen ϕ 8 mm
- 16 splitdoppen ϕ 6 mm
- 4 splitdoppen ϕ 8 mm
- 20 aluminium D-ringen
- Enkele meters dik veter